

SZEKSZÁRDI MISE

1896. augusztus 2-án Séner János nyugalmazott pénztárnok, a szekszárdi dalárda egykori karnagya a reggeli vonattal Budapestre utazott.

Erre a fiatalabb embernek különös fáradságot nem jelentő, de az ő korában már kimerítőnek ígérkező utazásra egy levél készítette, melyet két napja vett kézhez. A levélben foglaltak azzal a reménnyel kecsegtették, hogy annyi hiábavaló kutatás után végre megszerezheti – illetve visszaszerezheti – Liszt Ferenc *Szekszárdi mise*-jének partitúráját, s ezáltal kézzelfogható közelségbe kerül évek óta dédelgetett tervének megvalósításához: a mise 1870 őszére kitűzött, de akkor különböző okokból elmaradt bemutatójának megtartásához – méghozzá ott, ahová a nagy zeneköltő maga szánta: a szekszárdi újvárosi templomban. Ennek érdekében ugyan Sénernek vissza kell lépnie a dalárdába, mellyel mintegy húsz éve minden kapcsolatot megszakított, és rávennie az új tagokat (a régiek közül már egy sem él), akik sem őt, sem a dalárda alapításában és négy évtizedes vezetésében kifejtett érdemeit nem ismerik, hogy vállalják e korántsem könnyű mű betanulását, de Séner ezt tartotta a kisebb akadálynak. Hiszen ez az esztendő nemcsak Magyarország ezeréves fennállásának ünnepe, hanem egyszersmind Liszt Ferenc halálának tizedik évfordulója is – volna-e méltóbb tisztelgés a szekszárdi dalárda részéről a legnagyobb magyar zeneszerző emléke előtt, mint az ő Szekszárdnak szentelt, az újvárosi templom felavatására írott művének megszólaltatása? Annak idején ugyan ez a dalárda – Séner máig nem múló szégyenére – alkalmatlannak bizonyult ily magasrendű zenemű előadására, de ma már bizonyosan megbirkóznék vele. Schrőderné levele július 31-én érkezett – ezen a gyászos emlékezetű napon hunyt el Liszt Ferenc –, s a dátumok ily csodálatos egybeesésében Séner égi jelt látott: most sikerrel kell járnia, bár az asszony fogalmazásából nem derült ki egyértelműen, hogy valóban birtokában van-e a keresett partitúrának.

A levél, amely kerekdedségüket – feltehetőleg papírra vetőjükhöz hasonlatosan – épp elveszíteni kezdő, reszketeg betűkkel íródott, az alábbiakat tartalmazta:

Tisztelt Uram!

Istenben megboldogult férjemnek címzett levelét bátorkodtam felbontani, miért is elnézését kérem, de talán megbocsátja nékem ezen indiscretiot, ha tudomására hozom, hogy drága halottam utolsó akaratát teljesítettem általa.

Elhunyt hitvesem ugyanis, midőn szenvedései fokozódásából végórájának közeledtére következtetett, engem – mint mellette minden körülmények közepette kitartó és néki holta után is engedelmeskedni kész feleségét – bízott meg azzal, hogy függőben maradt üzleti ügyeit elrendezzem, és nevének tisztaságát életem végéig fenntartsam.

Szerény üzletünket feledhetetlen emlékezetű párom még betegsége kezdetén felszámolta, de a hátramaradott és a közönség érdektelensége miatt eladhatatlannak bizonyult áruk tömkelegében, melyeket lakásom egyik száraz és rágcsálóktól védett helyiségében tárolok, tudomásom szerint Liszt úrnak némely compositioi is megtaláltnak, köztük az Ön által keresett Messe Szexardique, de erről, sajnos, szemeim megromlása miatt magam nem győződhetem meg. Ám ha Ön nem sajnálja a fáradságot, hogy Budapestre felutazván, engem lakásomon fölkeressen, állok rendelkezésére, és Ön az áruban szabadon válogatva kikeresheti fent nevezett zeneművet.

Alázatos szolgálója

ö
v
egy Schröder Gusztávné

Halvány reménysugár, de Séner János számára talán az utolsó, és ráadásul ama nevezetes napon csillant meg – így hát Séner elszánta magát, és bement a városba telegrafálni.

A sors játéka folytán az ő élete és a nagy Liszté egyébként is bámulatos egyezéseket mutatott. Mindketten 1811 októberében születtek, csak Séner két nappal később: 25-én – talán ez volna az oka, hogy az ő pályája annyira másként alakult? –, s mindkettejük apja gazdatiszt volt; igaz, Schéner Ferenc – Liszt Ádámmal ellentétben – sohasem ambicionálta fiának zenei kiképeztetését, holott a kis Hans is igen korán jelét adta e téren kiemelkedő képességeinek – nyolcéves korában napok alatt tanult meg hegedülni egy kiöregedett és – kegyelemből befogadtatván – a pajtájukban haldokló cigányprímástól –, de neki végül is be kellett érnie a számára kiszabott sorssal: jegyzőséggel a Vármegyén s a műkedvelés akkortájt leginkább hazafiasnak számító formájával: a dalárdai tevékenységgel.

[illegible]

Liszt Ferenc először 1846 őszén látogatott Szekszárdra, Augusz Antal vendégeként. Séner ez alkalommal nem hallhatta a hírhedt zongoravirtuózt, mert édesanyja betegsége és halála elszólította a városból, s október 18-án – Liszt első szekszárdi hangversenyének napján – déli 12 órakor, talán ugyanabban a pillanatban koppant meg az első rög a tüdővésztben elhunyt Petrits Mária koporsóján a tolnai sváb temetőben, amikor Liszt Ferenc csontos, vékony ujjai a billentyűkre csaptak. Séner János büntudattal elegy türelmetlenséggel gondolt arra, hogy ha most lóra szállhatna, még elérné a koncert második részét – ám a sírásók kínos lassúsággal dolgoztak, s amikor a borraivalóval a zsebükben végre elindultak a kocsmába, Séner apja továbbra sem mozdult a sír mellől, és Séner Jánosnak ott kellett maradnia vele a szemerkélő esőben, miközben a Vármegyeháza dísztermében a Puritánok-fantázia futamai viharzottak. Hosszú idő elteltével mozdult meg Schéner Ferenc, és fia támogató

karját elhárítva, lehajolt a sírhoz, fölvelt egy apró rögöt, és mintha ostya volna, a nyelvére tette. A fiú megremegett és sírva fakadt, és zokogás közben egyre erősebben érezte, hogy könnyei – bármennyire szerette is édesanyját – nem a halottnak szólnak, hanem a véle együtt sírba szállt ambícióknak, mert a temetés és a Liszt-koncert egybeesése ezt példázta a számára.

1865-ben, Liszt második látogatásakor már Séner János vezényelte a dalárdát, midőn a mester köszöntésére az Augusz-kúria elé vonultak. A *Himnusz*-t, a *Húzd rá, cigány* és a *Szent érzet* című kórusműveket adták elő, utána az abbé az ablakhoz tolatta a zongorát, és Reményivel egyik rapszódiaját, vejével, Bülow-val a Rákóczi-induló négykezes változatát játszotta viszonzásul. Sénert, aki először hallotta Lisztet, lenyűgözte a nagy művész virtuozitása, ugyanakkor csalódást is érzett – ő valami mást, valami mélyebbet várt tőle ezen a fenséges estén, melyet a fáklyák hullámozása a mennyezekbe készült ragadni, nem ezt a felszínes csillogást –, ámbar, igaz, mi mást is nyújthatott volna Liszt az ő műveletlen s csak a nevéért és magyar voltaért lelkesülő szekszárdi közönségének?

Az ezen estét követő napok egyikén vitte el Sénerhez Lisztet Augusz báró, és ekkor nyílt alkalma arra, hogy Reményi, Plotényi és Kristofek társaságában Beethoven F-dúr vonósnégyesét játssza a nagy mester előtt. A gondokára és a kották tömegére Reményi figyelt fel, s megállapítván, hogy éppen elegendőek egy kvartett megszólaltatásához, ő javasolta a házi muzsikát, amire az abbé szórakozottan bólintott. Sénernek minden erejét össze kellett szednie, hogy a megtiszteltetés és a nagy lehetőség keltette szédülést legyőzze. De a rögtönzött hangversenyen végül is – ezt tudta, érezte! – sikerült méltó partnernek lennie a nagy Reményi, Plotényi s az akkor ígéretes tehetségként induló, de később a vidéki élet mocsarába süllyedt Kristofek mellett. Az abbé türelmesen végighallgatta a Beethoven-művet, aztán udvariasan megköszönte a kapott műélvezetet, Sénernek külön is a szíves vendéglátást, és már búcsúzott is, anélkül hogy beszélgetést kezdeményezett volna. Séner ott maradt kiégett és üres szívvel, felzaklatva és kielégítetlenül, s csalódásánál csak a szégyenérzete volt nagyobb – hiszen magában ő már készítgette a beszédfordulatot, amellyel majd rátér saját szerzeményeire, és haragudott Auguszra, mert nem segített ebben neki, és bizonyára a látogatás előtt sem hozta szóba hírneves vendége előtt a kis vidéki hivatalnok ambícióit – aztán meg már azért szégyellte magát, mert egyáltalán reménykedett a nagy Liszt figyelmének feléje fordulásában. Honnan is sejthette volna ő, milyen nagy dolog az itt, Szekszárdon, hogy valaki lapról játssza Beethovent – ő, aki a világ legnagyobb

előadóművészeinek hallatán is csak udvariasságból mondhat dicséretet, lévén mindazok hozzá képest porszemek.

Az 1870. évi templomszentelés előkészítésében Séner ismét teljes lelkesedéssel vett részt. De ezúttal még súlyosabb kudarc érte – a dalárda, melynek tagjai többsége kottát olvasni sem tudott, az ő minden kétségbeesett próbálkozása ellenére sem volt képes arra a szintre emelkedni, amely a Liszt-mise előadását – akármily közepszerű hangzásban – lehetővé tette volna. Sénertől visszavették a partitúrát, és a megbízást átadták a budaiaknak, s ha a francia és olasz események – III. Napóleon és a pápai állam bukása – miatt maga az avatás is el nem marad, Séner talán nem is élte volna túl a szégyent. Így sem mert sem Liszt, sem August báró szeme elé kerülni, s a dalárdát is csak az abbé távozása után hívta össze újra. Ekkor tartott beszédében tanulásra szólította fel a tagokat, nem is annyira az őket ért megaláztatásra, mint inkább a haladásra, a körülmények megváltozására s az ebből eredő új követelményekre hivatkozva. A reformkorban vagy az önkényuralom idején – fejtegette – a dalárdák valóban megelégedhettek a kiműveletlen, de minden ízében magyar muzsika s ezáltal a nemzeti érzés ápolásával, de 1867 óta – mikor is a magyar nemzetnek legalapvetőbb jogai visszanyerésével lehetősége nyílt a haladottabb nemzetek sorába emelkednie, mind ipara, mezőgazdasága, mind pedig kultúrája tekintetében – ez már nem elegendő. A dalárdisták többsége már ekkor felzúdult, hát még amikor arról kezdett beszélni, hogy ideje lenne a külföldi klasszikusok – Bach, Beethoven, Mendelssohn stb. – műveit, legalábbis a könnyebbek közül némelyeket elsajátítani. – Német voltál, és az is maradtál! – ugrott fel Halász, s a többiek zajosan helyeseltek. Arra már nem is volt módja, hogy a magyarságát büszkén vállaló Lisztre, illetve az őket a Liszt-mise által ért kudarcra hivatkozhassék. A huszonötből öten álltak melléje, s ez vezetett a későbbi szakadáshoz. Ez az öt férfiú, név szerint Schöner István, Gerenday Lajos, Jeszenszky Ákos, Szandtner Antal és Rüll Lajos vállalkozott 1874-ben Séner férfikari rekviemjének előadására, amelyet Séner maga – ha nem is teljes őszinteséggel – csak mint a Liszt műre való előkészületet igyekezett feltüntetni. A rekviemnek a belvárosi templomban végbement bemutatója sikerrel járt, egy véletlenül Szekszárdon tartózkodó, zeneértő zurnaliszta révén még a fővárosi lapok is tudomást szereztek róla, de – amit Séner remélt – a dalárdát nem sikerült többé a vezetése alá vonnia, a tőle elszakadt dalárdisták az igazi magyar stílus ápolása címén egyre inkább cigányzenés, mulatozó társasággá alakultak, s köztük a rohamosan öregedő s mindig is kicsit puritán Séner már akkor sem érezhette volna jól magát, ha visszafogadták volna.

De az igazi csapás mégsem az ő részükről érte. Néhány hónappal rekviemjének előadása után hozzájutott Liszt Ferenc férfikari rekviemjének partitúrájához, melyet – bár Liszt műve keletkezett korábban (1868-ban) – addig hírből sem ismert. A Liszt-műben egymás után fedezett fel az övével rokon motívumokat, de a hasonlóságok ellenére is összemérhetetlenül különb megformálásban. Szinte ugyanaz a négy-öt hangból álló hangsor – s a végeredmény mégis mennyire más! Bizony, be kell látnia, az ő munkája fércmű, ha a nagy Liszt fenséges alkotása mellé állítják. Ez így van, s még az sem vigasztalhatta, hogy az abbé egy egészen bizonyosan tőle, pontosabban az ő *Szent érzet* című kórusművéből származó dallamtöredéket is felhasználta rekviemjében, mely valószínűleg ama emlékezetes, 1865. évi estén ragadt meg a fülében.

[illegible][illegible][illegible]

A vonat késés nélkül, pontosan 13 óra 45 perckor futott be a Déli pályaudvarra. Séner bérkocsit fogadott, és Schrőderné lakására hajtatott. Az özvegy egy tíz-tizenöt éve épült, négyemeletes, gipszfigurákkal ékesített homlokzatú bérházban lakott, amelyről az előkelőség látszatával együtt már kezdett leválni a megsötétedett, repedező vakolat. Schrőderné csak többszöri csengetésre került elő, és sebtében megtörölt, mosogatólétől kivörösödött kezét kézcsókra nyújtva, rikoztozva mentegetőzött, amit Séner zavartan viszonzott, s bár az asszonynak nemcsak a hangja, hanem az ő szájmozgását követő tekintete is nagyothallásra utalt, Séner mégsem tudta rászánni magát, hogy ordítozzék a kihalt függőfolyosón. Schrőderné bevezette a lakásba, leültette a szalonban, melynek falán világos foltok jelezték a szükségből eladott képek hiányát, aztán szabadkozva magára hagyta, és kis idő múltán egy tálca aprósüteménnyel tért vissza, s közben kopott háziköntösét is erős naftalinszagot árasztó gyászruhára cserélte. Séner aznap még nem evett egy falatot sem, mégis restellt a süteményhez nyúlni, látván, hogy a tálca a gondos elrendezés ellenére is félig üres, és igyekezett rögtön a tárgyra térni, hogy mielőbb szabaduljon a kínos helyzetből. Ugyanakkor az is megfordult a fejében, hogy Schrőderné bizonyára megpróbál minél nagyobb hasznot húzni a látogatásából, és érezte, hogy nem lesz ereje alkudozni az özvegygel.

- Ó, igen - mondta Schröderné, és felállt. - Parancsoljon! Ön, szekszárdi lévén, bizonyára többet tud a pécsi lőporrobbanásról, mint amit a fővárosi lapok megírtak. Igaz, hogy kétszáz halott...? - Az asszony, míg ezeket mondta, bátortalanul visszaereszkedett a karosszékre, de hogy Séner állva maradt, ismét felemelkedett, és a szomszéd szoba felé mutatott.

 - Arra tessék!

 - Bocsásson meg, három napja nem volt újság a kezemben - mondta Séner, és az özvegy megörült, hogy sikerült szóra bírnia.

 – Akkor talán arról sem értesült, hogy ezzel egy időben itt, Budapesten is szerencsétlenség történt. Ugyanis kigyulladt a központi vásár csarnok...

– Nem – szakította félbe Séner, alig palástolva türelmetlenségét. „Csak már a kezemben lenne!” – gondolta, és szándékosan nem figyelt az özvegy társalgást kezdeményező erőlködésére.

 Átmentek egy teljesen üres és hónapok óta takarítatlan szobán, majd egy kamrafélébe jutottak, melyben halomra hányva heverték a kották, oly rendetlenségben, mintha éppen most zuhantak volna le polcaikról. De polc nem volt a szobában, csak az elpiszkolódtól, dohos papírtömeg, amelyre egyetlen magasan lévő, keskeny szellőzőablak vetett világot. Séner megvárta, míg magára marad, akkor ingujjra vetkőzött – kibírhatatlan hőség volt a kamrában –, és munkához látott. Izgalmában elszorult a torka, és reszkető kezekkel mélyen beletúrt a kottahalomba, mintha azt remélte volna, hogy rögtön a hón áhitott partitúrát emeli ki belőle. De ettől a pillanattól kezdve a szerencse hátat fordított neki. Rózsavölgyi, Egressy, Simonffy és más, egykor divatos nótaszerzők füzetei kerültek elő a papírosrétegekből, s hogy ezeket félrehajította, Ries Esz-dúr zongoraversenye és Czerny etűdjei. Séner kivörösödött, egész testét elöntötte a verejték, és már a rosszullét kerülgette, amikor felocsúdott, és felhagyván a kapkodással, fölegyeneseedett, hogy kifújja magát, és átgondolja a további kutatást. Elhatározta, hogy rendszeresen fogja átvizsgálni ezt a zenei szemétdombot, melynek mélyén – a csillogó üvegcserepek és színüket vesztett, tarka rongyok között – mégiscsak ott kell lapulnia néhány igazgyöngynek is. Liszt-műre ezután sem akadt, de talált egy Schubert-dalokat tartalmazó kiadványt, Paganini Caprice-ait (köztük a híres La Campanellát), Wagnertől a Tannhäuser-nyitány zongorakivonatát, Chopin-keringőket – csupa olyan kompozíciót, ami az ő kottatárában is megvolt, csak Liszt és éppen Liszt Ferenc alkotásainak nem akadt nyomára közöttük. Már-már feladta a reményt,

amikor rátalált a Rákóczi-induló Lisztől származó négykezes átíratára (amit az abbé a vejével 1865-ben eljátszott az őt ünneplő szekszárdiaknak), s ezzel be is kellett fejeznie a keresést – elfogytak a kották. „Becsapott – gondolta Séner, és majdnem elsírta magát tehetetlen dühében. – Az aljas pénzsóvár vénasszony! Képes volt Szekszárdról idecsalni, hogy rám sózza a kacatjait!” – Belerúgott a papírhalomba, és az ajtókat csapkodva maga után, kicsörtetett a szalonba.

Schröderné közben az utolsó morzsaig elpusztította a süteményt, és feleszmélvén éppen ki akarta vinni az üres tálcát, amikor Séner berontott hozzá. Schröderné, látogatója rákvörösre gyulladt arcát meglátva, riadtan emelkedett fel a székéről.

– Nos, megtalálta? – tette fel ijedt s ezúttal egészen halk hangon a számára is nyilvánvalóan felesleges kérdést, miközben lába megbicsaklott, és az asztal szélébe kellett kapaszkodnia, hogy el ne essen.

Séner ránézett, és hirtelen olyan kimerültség fogta el, hogy csak nagy erőfeszítéssel tudott válaszolni.

– Nem, asszonyom, sajnos, nem.

– Bocsásson meg! – suttogta az özvegy. – Kérem, higgye el, én igazán...

– De azért találtam egyet-mást, aminek hasznát vehetem – vágott közbe Séner, és visszament a kamrába. Felvett a földről néhány kottát, meg sem nézve, miféléket, és kivitte a szalonba. – Ezeket elvinném. Mit kér értük?

– Semmit – felelt az özvegy sietve. – Fogadja el őket kárpótlásul, és bocsásson meg, amiért...

– Nem – mondta Séner határozottan. Kivette a zsebéből a tárcáját, és az asztalra üritette. Mindössze annyi pénzt hagyott benne, amennyit az ebédre és a visszaútra elégnek vélt. Schröderné tágra nyílt szemmel bámulta a pénzt, de nem nyúlt hozzá, csak a fejét ingatta, képtelen lévén megszólalni és elmozdulni a helyéről. Séner mélyen meghajolt az özvegy előtt, és a kottákkal a hóna alatt elindult kifelé. A függőfolyosón megállt, előhalászta a zsebkendőjét, hogy megtörölje az arcát, de ekkor meghallotta bentről az özvegy hangos zokogását, és a zsebkendőt elejtve, sietve megindult lefelé. Mire leért, egész testében remegett a felindultságtól, amely mindinkább elhatalmasodott rajta; sírás fojtogatta, és meg kellett állnia, hogy összeszedje magát. Szúrni kezdett a szíve, összegörnyedt a fájdalomtól, és néhány pillanatig arra gondolt, bárcsak meghalna itt, ebben a macskahúgyszagú kapualjban, hogy ne kelljen kudarcokkal teli élete emlékei közé visszatérnie a filoxerától haldokló szőlőbe, a

- A kiállításnak a törvényhozás által meghatározott célja bizonyára ismeretes ön előtt - mondta Palóczy, miközben beszálltak a ballon captif kosarába -: magyar hazánk szellemi és közgazdasági viszonyainak és haladásának föltüntetése Magyarország fennállásának ezeréves ünnepe alkalmából, különös tekintettel a haza történeti fejlődésére. A nemzet a nagy népek történetében is ritka lélekemelő alkalomból vissza akart tekinteni a múltjára, és látni akarta jelenének hú képét, hogy gyönyörködjek benne, és erőt merítsen a jövőre. Felhalmozni országa szívében a dicsőséges múlt fennmaradt tanújeleit, honfenntartó fegyvereit és harci lobogóit, melyekkel évszázadokon át védte a nyugati kultúrát Kelet hatalma, a biztos megsemmisülés ellen; és felhalmozni a jelen békés munkájának eredményét, hogy meggyőzzön mindenkit arról, hogy megértette az idők szavát, és kész is, képes is hivatását a kultúrnemzetek körében betölteni. Ennek megfelelően oszlik a kiállítás két fő csoportra: a történeti és jelenkori kiállításra.

Palóczy kihajolt a kosárból, és széles mozdulattal körbemutatott.

Nemde, ön sem tud betelni a bűvös látvánnyal, amely most még szélesebbre tágul, ahogyan emelkedünk fölfelé. Budapest most már olyannak tűnik föl, mint egy pompás vízfestmény. Gyönyörűen emelkedik ki belőle a budai Vár a királyi palotával; az új Országház és a Bazilika - e két nagy

épület, a budai hegyek és a Duna remek panorámává csoportosulnak alattunk.

Séner Jánosnak végre sikerült legyőznie szédülését, és a Vár nevét meghallva, óvatosan előrehajolt. Magának is alig bevallottan abban reménykedett, hogy innen megpillantja azt a várbeli utcák egyikében meghúzódó kis házikót, amelyben a negyvennyolcas év utolsó hónapjait töltötte, egészen szilveszterig, melynek napján apja váratlanul beállított Szekszárdról egy parasztszekérrel, és még idejében hazamentette őt a móri csatavesztés hírértől felbolydult, lázasan szedelőzködő fővárosból. Terézt azóta nem látta. Hazafelé a rázkódástól és az izgalmaktól kiújult a sebláza, és egészen a következő év októberéig a betegágyat nyomta, többnyire önkívületben, melyben a hozzá nagy ritkán eljutó, hol baljóslatú, hol – ritkábban – örömteli hírek fantasztikusan kavargó, színes látomásokká alakultak, s e lázképekben – bármily tárgy volt is indítékuk – minduntalan felbukkant egy fénylő verejtékben úszó, gyűlölettől eltorzult szerezsánarc, mely örökre megrögződött az emlékezetében, holott Teréz gyöngéd vonásai már az első hetekben szétfolytak, és később is csak más ismerős asszonyarcokkal megerősítve tudta maga elé idézni... Felgyógyulása után, amint keze elbírt a tollat, írt neki, de válasz sohasem érkezett, bár még hónapokig próbálkozott újabb és újabb könyörgő és bocsánatért esedező levelekkel. Arra már nem tudta rászánni magát, hogy szorongását legyőzve, felutazzék Budára, és maga kísérelje meg felkutatni az özvegyet, vagy, ki tudja, azóta talán már újra asszonyt, de az is lehet, hogy halottat, akinek pusztulásáért ez esetben egyedül csak ő volna kárhoztatható. Az ugyanis sem neki, sem a dolgok állásával egészen tisztában nem jött apjának nem jutott eszébe, hogy Terézt is magukkal vigyék a veszedelmeknek kitett fővárosból a biztonságosabb vidékre. Igaz, Teréz maga célzást sem tett erre. Sénernek az úton egyszer csak eszébe villant a súlyos mulasztás, de akkor már nem volt mód visszafordulni... Felrezzent, s egy pillanatig azt hitte, hogy az asszony szellemkezei ragadták meg, de nem – Palóczy nyirkos tenyere nehezedett a vállára, a zszurnaliszta igyekezett őt a kosár másik oldalára vonni, hogy a kiállítás nevezetességeire hívhassa fel a figyelmét.

– Nézze, Séner úr, milyen szépen csillog alattunk a Városligeti-tó, melynek habjain büszke hadigályák rengenek, s mily komor fenséggel sötétlenek amott, a Széchenyi-szigeten, a történelmi főcsoport épületei. Induljunk most el tekintetünkkel a főbejárat mögötti széles hídon, majd – mintha csak ott lenn lépkednénk – forduljunk jobbra, a Széchenyi-sziget felé. Egy ódonszerű fekete korláttal s néhány paddal is ellátott hídon jutunk a szigetre. A főbejáratul szolgáló régies kapu két torony közé van ékelve. Az alacsonyabb torony balról Segesvárról van véve, a magasabb önálló alkotás, hazai

műemlékekről vett motívumokból, erkélye a vajdahunyadi várról van kölcsönözve. A kapu hadi ormózata Diakovárról van véve, és a vár őrének szolgál tartózkodó helyéül, ki korhű öltözetben, alabárdot tartva kezében, mintegy maga is már élő történelmi bevezetésül szolgál. A kis torony mellett jobbra levő nagy palotarész a XIV. századi csúcsíves stíl szellemében alkotott emeletes épület, melyet szögletes kis loggia köt össze a vajdahunyadi úgynevezett „Ne bojsza” toronnyal, s ez utóbbihoz a Hunyadi János kormányzó által épített vajdahunyadi palota másolata simul, míg ezen épületcsoportot a palotához illesztett szentély fejezi be, mely a szepes-csütörtökhelyi kápolna emeleti részének hű utánzata...

„Rosszul van, Séner úr? – kérdezte Teréz, följe hajolva. – Már egy órája hallom a nyögdécselését.” „Fázom, nagyon fázom” – dadogta Séner, és be kellett csuknia a szemét, annyira felzaklatta az asszony ingének a szoba sötétjéből elősütő fehérsége. „Pedig két dunyhát tettem magára... – suttogta Teréz. – Szegénykém, milyen nehezen gyógyul a sebe...” Hátrébb lépett az ágytól, talán hogy takaróért menjen, de Séner még hangosabban kezdett nyögdécselni, hogy maradásra bírja. Az asszony tétovázott egy keveset, aztán váratlan elhatározással bebújt melléje az ágyba, hogy a testével melengesse meg. Séner szíve majdnem szétvetette a mellkasát, de nem merte viszonzni az ölelést, nehogy gyanút keltsen az asszonyban, bár érezte, hogy nem sokáig tudja a magatehetetlen sebesült szerepét játszani, s az egyre elviselhetetlenebb feszültségtől most már valóban kirázta a hideg, és fogai olyan szaporán és erősen verődtek össze, hogy az állkapcsa belesajdult. És a túl sokáig visszafojtott vágyakozás okozhatta, hogy közeledése a szándékoltnál sokkal durvábbra sikerült, s ahogy Teréz – talán csak a meglepetés önkéntelen mozdulatával – el akarta rántani magát, ő még kíméletlenebbül kezdte szorítani az asszony puha derekát, és máris a combjait próbálta szétfeszíteni, hogy közéjük hatolva visszavonhatatlanná tegye az együttlétet. „Ne, kérem, ne... – nyögte Teréz sírós hangon. – Fél éve temettem az uramat...” A mag az asszony ágyékszőrzetére fröccsent, és Séner sírva fakadt a kudarc miatt. „Nem baj, János, nem baj... – vigasztalta Teréz. – Majd máskor... nincs semmi baj...”

– Rosszul van, Séner úr? – kérdezte Palóczy.

Séner fölkapta a fejét, és megpillantotta a zszurnaliszta részvétteljes, ám ugyanakkor gyanakvó és enyhén sértődött ábrázatát.

– Bocsásson meg, kérem! Elbóbiskoltam...

– Mire mondta, hogy nem baj?

– Semmire. Folytassa, kérem! Nagyon érdekes,

amit a kiállításról mesél.

[illegible]

 A történelmi főcsoporthoz tartozik még a történelmi főcsoport udvarán, a reneszánsz épülettel szemben létesített vadászkastély, mely a vadászati történelmét tárja elénk érdekes gyűjteményekben. Ugyanez épületben a régi pásztorélet kezdetét s maradványait csoportosítja egy ügyes kéz, a tóban pedig kunyhószerű, csinos, kerek, ósdi épületekben a halászat történetére vonatkozó relikviáinkat láthatjuk együtt. Nem fáradt még, Séner úr?

– Ó, nem, nem – mondta kedvetlen sietséggel Séner, és elfordulván becsukta a szemét: Teréz rántotta föl az ajtót másnap reggel, épp abban a pillanatban, amikor ő félálmában utánanyúlt, és felijedt, mert nem találta maga mellett. „János! – sikoltotta az asszony. – Az utcán azt beszélik, hogy holnap bevonulnak az osztrákok... Mi lesz magával, ha itt találják?” – Folytassa csak, hallgatom.

 - Mindezen monumentális épületek berendezése és belső díszítése történeti és művészeti tekintetben egyaránt becses. Nem kevesebb, mint harminckilenc helyiség van az épületekben, s mindenik gyönyörűen van dekorálva történelmünk kiváló alakjaival, címerekkel, allegorikus képekkel s a magyar dekoratív festészet történeti nevezetességű mintáival. A reneszánsz épület földszintjén, hol a hadtörténelmi kiállítást látni, három óriási terem van. A középső a török hódoltság s a másik kettő a XVI. és XVII. századból való képekkel. A mellékhelyiségek közt, ahová az egyházi tárgyak jöttek, meglepő a Bakócz-kápolna vörös márványfalaival, mely hű utánzata az esztergomi bazilika hasonló híres kápolnájának.

Az emeleten, hová monumentális hatású, impozáns lépcső vezet, melynek csak egy hiánya van: az, hogy csupasz, semmi falfestmény által nem élénkített oldalfalaival, melyeken csak egyes történetileg fontos zászlók láthatók, kissé rideg, az egyik terem a pozsonyi városháza

dísztermét tünteti fel, egy másik a budapesti egyetemi templom s a harmadik a pozsonyi Lamberg-palota művészi motívumai felhasználásával készült. A termék mennyezetét freskók díszítik.

 Ami végre a hídtól balra levő román csoportot illeti, mely bár a legkisebb a három közül, de becesség tekintetében vetélkedik a többivel, itt főleg a világhírű jáki templom remekül sikerült utánzata, továbbá a vele kapcsolatos ízlésű kolostorfolyosó ragadtatja el a nézőket. A templomban értékes üvegfestésű ablakok. Az egyház homlokzata mellől – mint azt majd ön is tapasztalni fogja, Séner úr – esik a legigézőbb kilátás az átellenes reneszánsz palota fölöttébb sikerült, páros oszlopokkal, számtalan barokk stílus szobrászati művel ékesített homlokozatra, mely – nem habozom kimondani – az egész Ezredévi Kiállítás legremekebb építészeti alkotása, amelynél sikerültebbet semmiféle eddigi kiállítás nem mutathatótt föl eddigelé.

Mily sajnálatos, hogy mindez a szépség – ideértve a kiállítás többi részét is – pusztulásra van ítélve, mert nem időtálló anyagból készült, s így bár édes hazánkban az ezred éves határokon belüli fennmaradásában a következő századokra bizakodással lehetünk, az első ezredév történetét reprezentáló épületcsoport még legföljebb húsz-huszonöt esztendeig szolgálhat tanulságul Budapest látogatóinak...

[illegible]

 - És most térjünk át a jelenkori főcsoportra, melynek legfontosabb kiállítása - a közös hadsereg csarnoka - éppen a legközelebb esik hozzánk. Külön osztály van ebben a pavilonban a gyalgóság, a

lovasság, a tüzérség, utászcsapatok, szekereszek, tábori vasút, posta, távíró, az élelmezés, az egészségügyi szolgálat s a többi számára. Mindegyik osztály bemutatja a katonáit teljes felszerelésben, nehéz szolgálatokban, pihenőkor, feltűnteti gyakorlatait és mindennemű harci képességét. Láthatjuk a katonákat tűzvonalban, kémiszolgálaton, táborban; ütközetet vívnak, a sebesülteket ápolják, elszállítják, a lovasság rohamra készül, a tüzérség bombákat vet s a többi. Igaz, hogy csak papírmásé katonák szerepelnek, de teljes katonai felszerelésben, a használatos eszközökkel és fegyverzettel. A szabadban is van a közös hadseregnek kiállítása. Egy kis sátoortábor, pihenő, mulató, táncoló katonákkal; a tábori vasutat, amely jól látszik innen, és a telegráfot is a szabadban állították fel...

Séner ismét Budát nézte, de sem az utcát, sem a házat nem találta fáradó tekintetével. Ám észrevett mást: a budai hegyek mögül fekete felhősáv kezdte feltolni magát, láthatólag vihar készülődött, már egy-egy kékesfehér szikra is kilobbant belőle. De emitt a város, a fülledtség tavának mozdulatlan felszíne alatt, még nem sejtett semmit.

– Most pedig vessünk egy pillantást a kiállítási falura, mely a hadsereg kiállítása mögött helyezkedik el. A kiállítási falunak három utcája van: egy magyar, egy német és egy nemzetiségi. A magyar ember egyszerű és erős háza mellett található a székely leleményes és furfangos háza, az oláh szürke háza, gádorszerű bejáróval, a szerb cifrára füstölt falai mellett a tót szegényes viskója, rovátkolt gerendákból összerótt konyhájával, a torontáli svábnak jómódról és rend- és tisztaságszeretetről ékesen tanúskodó lakóháza, a szepesi németé, mely az előbbivel minden tekintetben vetekedik, aztán az erdélyi szászé, mely egész építkezési modorában, kényelmes beosztásában s tágas helyiségeiben eme néptörzs magas fejlettségű kultúrája mellett bizonyít, melyet még a sötét tudatlanságban élő oláhság közepette is szívósan meg tudott őrizni...

– Bocsásson meg – szakította félbe Séner –, nem kellene-e valami jelt adnunk, hogy visszavonjanak bennünket a földre? Úgy látom, vihar közeleg.

– Potomság – legyintett Palóczy, futó pillantást vetve a budai hegyek karéján eluralkodó felhőtömegre, de hangját fel kellett emelnie, mert az eddig enyhén lengedező szellő hirtelen felerősödött, és süvítve kezdte rángatni a köteleket. – Még semmit sem mondtam önnek hazánk erőteljesen fejlődő iparának és kulturális intézményeinek csarnokairól, melyek szemléletesen bizonyítják, hogy Magyarországnak immáron sikerült a civilizált nemzetek élvonalába emelkednie, így tehát kétségtelenül áll előttünk az igazság: védői voltunk először a nyugati műveltségnek Kelet ellenében, most pedig –

ordította Palóczy - a Kelet művelőivé lettünk, s így hivatást teljesítünk az emberiség fejlődésében...

A ballon captif kosara megrándult, megkezdődött a leeresztés művelete. Sajnos, a váratlan rántás túl erősnek bizonyult a hevesen gesztikuláló és csak fél kézzel kapaszkodó Palóczy Lipót számára: a zszurnaliszta kiesett a kosárból, de csodálatos módon nem zuhant le a földre, a ballon captifot ostromló orkánszerű szél felkapta őt, és mint könnyű papírlapot a magasba röpítette. Séner riadtan kapott utána, de már későn - Palóczy szétvetett lábakkal és karokkal, üvöltésre tátott szájjal, eltorzult vonásain a borzalom leírhatatlan kifejezésével sebesen pörgött a ballon captif gömbje körül, majd a kavargó feketeség magába szívta, és elsodorta az ámuló Séner János látóköréből.

A léghajó nagyot rázkódva földet ért. Izmos matrózkezek ragadták meg Sénert, s kiemelvén a kosárból, rögtön ki is tuszkolták a ballon captif bódéjából. Palóczy eltűnését senki sem vette észre. Courty és Taupin kapitány - a távollevő Godard társai - matrózaikkal tüstént nekiláttak a vihartól veszélyeztetett ballon rögzítésének - erős kötelekkel a bódé tartóoszlopaihoz kötözték, és kosarát súlyos homokzsákokkal terhelték meg.

Séner egy közeli kapualjba akart menekülni az orkán dühe elől, de célja előtt néhány lépéssel egy lezuhant tetőcserép találta el a homlokát, és az ütéstől eszméletét veszítve végigzuhan a kövezeten. Elméje utolsó villanásaként még eszébe jutott, hogy a Schrödernétől elhozott kották a léggömb kosarában maradtak, aztán elfeketedett előtte a világ.

Az augusztus 2-i szélviharról a következő napokban különféle szóbeszéddek terjedtek el országszerte, melyeket a hivatalos közlemények szorgosan igyekeztek cáfolni, különösen ami a Millenniumi Kiállítás területén végbement károkat illeti, de maga az a tény, hogy a kiállítást a vihart követően azonnal lezárták, és onnan egész éjszaka kopácsolás és egyéb munkazajok hallatszottak, bizonyítja, hogy a szóbeszéddek nem voltak teljesen

alaptalanok, ámbár el kell ismerni, hogy a hétfői nyitáskor már minden az előző szépségében pompázott.

Egyéb hitelt érdemlő – tehát nem túlzó és nem kisebbitő – beszámolók híján mi csupán egyetlen szemtanú benyomásai alapján rekonstruálhatjuk a történeteket, s ez a szemtanú Séner János maga volt, akinek szellemi lénye, míg teste ájultan hevert az utca kövén, a forgószéllel együtt száguldotta be a kiállítást és a várost, oly dolgokat látva és tapasztalva útján, melyek élő embernek nem adhattak meg kívüle. De vajon nem az ájulásában lejátszódott lázas látomások voltak-e az ő tapasztalatai? Határozottan állíthatjuk, hogy nem, mert olyan valóban létező városrészekre, kiállítási épületekre és ezek legapróbb részleteire is emlékezett utóbb, melyeket sem maga nem ismert azelőtt, sem Palóczy Lipóttól nem hallhatott felőlük.

A szélvész első rohama, amely Séner János eszméletvesztését is előidézte, végigsöpört a fővároson, becsapta a nagy hőségben mindenütt nyitva hagyott ablakokat, s néhány perc múlva már el is távozott, és hatalmas csend keletkezett, melyben csak a szertefröccsent és a levegőben egymásnak ütköző üvegszilánkok kísérteties csengését lehetett hallani, ahogy lefékeződve lassan lehullanak, és csillogó szőnyeggel borítják be a kövezetet.

A járókelők, kalapjukat veszni hagyván, véres arccal futottak be a kapualjakba, és megnyugodva már épp folytatták volna útjukat, amikor a fergeteg második rohama bekövetkezett. Ez a támadás sötétséget hozott magával és förtelmes sivítást, mintha a pokol valamennyi ördöge benne kavargott volna. Most már tetőket szaggatott, cégtáblákat tépett le a vihar, s az előbbi csilingelést baljós kondulások váltották fel, ahogy a nehéz fémtárgyak egymásba verődtek, és a Gizella téren fájdalmasan nyerített egy konflisló, akinek éles borbélytányér vágta fel az ütőeret a nyakán. A sebesült gebe utolsó rúgásaival véres üvegkását kavart a köréje záporozott szilánkokból, és kinyúlva ezen a kásán kezdett el csúszni a földalattiállomás lejárata felé, végigszánkázott a lépcsőn, és az alatt várakozók közé robbant, hatalmas pánikot keltve.

A kiállítás területét – s ezt Séner János szellemi lénye meglepetéssel tapasztalta – az első két roham alig érte el, s ami el is jutott odáig, mintha megtorpant volna az ünnepi csarnokok fensége előtt, csak a fák terebélyét zilálta szét, és a Városligeti-tó tükörsima felszínét kavarta fel.

Ám az ezután következő, még erősebb harmadik szélroham már nem volt tekintettel a nemzet haladásának megszentelt oltáira sem. Nekitámadt a tavon hánykódó vitorlás hadigályáknak, és kettőt

elsüllyesztvén, a harmadikat kidobta a partra, éppen a közös hadsereg táborozó papírmasé katonáira. Villám ütött a lövedékek gúláiba, robbanások reszkettették meg a levegőt, a rohamozók hadrendje megtizedelődve felbomlott, izzó fémdarabok kaszálták le a gyalogságot, lángoló tüzepek döntötték le paripáikról a nyalka huszárokat, és a tábori vasút mozdonya begyújtott kazánnal belerohant a tóba, és sisteregve-bugyborékolva merült el a felforrt vízben.

Majd továbbszáguldott az orkán, és fölkapta a kiállítási falu házainak nád-, cserép-, szalma- és zsindelyfedeleit, megingatta falaikat, és szétszórta berendezésüket, és az iszonyú kavargásban csakhamar együtt forogtak a levegőben a magyar, székely, csángó, oláh, szász, sváb, tót, vend, szerb és rutén házak tetődarabjai, gerendái, ablakkeretei, kerítéslécei; egymásnak kocódtak és szétestek a festett bútorok; cseréptálak, mázas köcsögök szilánkjai záporoztak; felhasadtak és szertehavazódtak a dunyhák, és az eszeveszett pörgésben egymásba gabalyodtak, egymás arcát karmolászták, egymás ruháját hasogatták a papírmasé parasztok, hogy aztán tört tagokkal zuhanjanak tönkrement otthonaik romjai közé.

A történelmi főcsoport épületei valamivel tovább álltak a vihar dühét, de lassacskán a különböző helyekről vett építészeti elemek között repedések keletkeztek, s hasadékok nyíltak magának a Széchenyi-szigetnek talajában is, s az egyes építmények az őket hordozó földdarabbal együtt rövidesen kiúsztak a tóra, és a szélvész korbácsolta hullámokon messze elsodródtak egymástól.

A hurrikán tombolása tetőfokra hágott. Az Iparcsarnok erős épületét ugyan nem tudta lerombolni, csak a bádogfedelet ingatta meg a déli kapuján, ám a kisebb pavilonok egymás után dőltek össze, s jó néhány közülük a villámcsapásoktól ki is gyulladt, és a felhőszakadás ellenére porig égett. Ez a sors érte a Fiumei Kőolajfinomító Rt. pavilonját, a Vegyészeti Csarnokot, a Bihar megyei Kőolajfinomító Rt. és az Urikány-Zsilvölgyi Kőszénbánya pavilonját, valamint a Rimamurányi Bánya Rt. és Nedelkó Ede faárugyáros utódjai kiállítását, s ugyancsak a lángok martaléka lett a Sonnecker-féle buffet és Redlich, Spitzer, Ohrenstein és Walla pavilonja. Megmenekült a tűztől, de ízzé-porrá zúzódott Berger Antal vasbútorgyáros, József főherceg, Coburg királyi herceg, az Angol Biblia-társulat és Krámer Miksa cementgyáros pavilonja; részlegesen romba dőlt a Singhoffer halászcsárda, Mátrai és Gferer Vasbeton Építkezési Vállalatának pavilonja, a Királyi Serfőzde és az Edison-féle kineteskop fotograf pavilon. Az Igazságügyi Csarnok szilárdan szembeszállt a pusztító fergeteggel, de oromzatának gipszfigurái lezuhantak, és betörték a

felülvilágító ablakokat. Végül a Sajtópavilonnak rontott a vihar, ajtait felszaggatta, és a hírlapírók számára berendezett társalgószobában betörte Kratzmann-nak a királyt ábrázoló életnagyságú képét.

Séner szellemi lénye ezek után saját elhagyott teste és a ballon captif fölött kezdett körözni a forgószéllel, amely most Godard mérnök alkotására zúdította minden erejét. A szélvész, sivítását az elviselhetetlenségig fokozva, nekiment a ballonnak, amely a támadástól földre lapult, úgyhogy alig látszott egy méternél magasabbnak. Ezt a rohamot még kibírta, hála a homokzsákoknak és az erős köteleknek, de a következőnél már kötelei többsége elszakadt, s a harmadik roham, amely villámok cikázása közepette és iszonytató bögéstől kísérve ment végbe, végzetesnek bizonyult a ballon számára. Selyemburka fölhasadt, a hidrogén kiömlött belőle, és a léghajó, darabokra törve, a szelek martalékaként vonszolódott végig a környező utcákon, átható, kellemetlen gázzagot árasztva maga körül...

Séner János erre a gázzagra eszmélt fel, amely facsarta az orrát, és tüsszentésre ingerelte. Kinyitotta a szemét, de csak homályos szürkéséget látott – hűvös, puha tenyér takarta el előle a napvilágot. „Milyen sápadt szegénykém! Nagyon sok vért veszthetett! – suttogta fölötte egy szánakozó asszonyi hang. – Vigyék be hozzám! Majd én gondját viselem.” Séner megmozdult, a női kéz lecsúszott az arcáról, és átázott, vastag papírlapként esett a kövezetre. Séner oldalt fordította a fejét, és megpillantotta a papírlap cirkalmas felírását: MESSE SZEXÁRDIQUE... lejjebb vastag, dőlt betűkkel: FRANCISCUS LISZT.

Séner izgatottan ugrott fel – körülötte mindenütt kottalapok heverték, némelyik pedig éppen akkor szállingózott le a vihar elvonultán elcsöndesedett levegőégből. Séner egymás után kapkodta fel a kottalapokat, s lázas sietséggel kezdte sorrendbe rakni őket... Végül megkönnyebbülten sóhajtott: megvolt valamennyi, hiánytalanul.

A Szekszárdi mise partitúráját tartotta a kezében.

5

Séner Jánosnak nem maradt pénze bérkocsira, gyalog indult el a hajóállomásra. Útközben többször is meg kellett állnia, hogy összeszedje magát – az ütés helyén megduzzadt és elviselhetetlenül sajgott a homloka, időnként szédülés és hányinger fogta el, s a viharban átázott testét is mindjobban hatalmába kerítette a vacogás –, így alig néhány perccel tíz óra előtt, utolsóként lépett a már indulásra készülő Deák Ferenc fedélzetére.

[illegible]

 - Séner úr? Egy külföldi papi személy óhajtat beszélni önnel.

 - Kicsoda? - kérdezte meglepetten az álmódosításából kizökkent Séner, de a tiszt válaszul megvonta a vállát, és a lejárati felé mutatott. A tiszt egy fedélközi kabinhoz vezette Sénert, kulcsot vett elő, kinyitotta az ajtót, és intett a még mindig habozó férfinak, hogy lépjen be. Séner azt várta, hogy a zárt helyiségben fülledt hőség fogadja, ehelyett nyirkos hűvösség és kriptaszag csapta meg. Hátrahőkölt, de az ajtó már bezárult, hallotta a kulcs cikordulását és a tiszt sietős, távolodó lépteit. Sénert jeges rémület fogta el.

[illegible]

A kabinban, melynek berendezése egy egyszerű vaságy volt, fölötte feszület, középen horgolt terítővel leborított asztalka két rozoga székkal és egy ütött-kopott pianínó a sarokban, az egyik székről öreg abbé emelkedett fel Séner János fogadására. Az abbé Séner beléptéig mécsese fényében olvasgatott, de most becsukta könyvét, melynek fedeléről Sénernek sikerült leolvasnia a címet: LA DIVINA COMMEDIA, és kézcsókra nyújtotta a kezét.

abbé. – Hát semmiképp sem tudom meggyőzni? És a mise, melynek partitúrájához oly különös módon jutott hozzá ma délután?

Séner megdermedt egy pillanatra, most döbönt rá, hogy eddig egyáltalán nem töprengett a Schrödernétől elhozott kották átváltozásának rejtélyén.

 - Tehát az ön műve volt? Most már mindent értek. Ó, milyen ostoba voltam! De hát miért tette ezt, mivel szolgáltam rá erre a rendkívüli kitüntetésre? - Áhítatos csodálkozással nézett az abbéra, akinek arca most a mécses alulról világító fényében áttetszeni látszott, s a bőréen kísértetiesen rajzolódtak ki a koponyacsontok kontúrjai. Liszt Ferenc jóságos mosollyal viszonzta Séner János rajongó elragadtatását.

 - Azért kérettem önt, hogy ezt megmagyarázzam,
és beavassam a tervembe. Nos, az anyaszentegyháznak és az egyetemes hitnek
tett szolgálataim jutalmául engedélyt kaptam rá odafönt – mutatott az abbé a
kabin mennyezete felé –, hogy a halálomtól eltelt minden tizedik esztendőben
néhány napra visszatérhessek a földre, és helyrehozhassem valamely régi
mulasztásomat. Ez az első ilyen alkalom, s én úgy döntöttem, hogy August Antal,
Mosonyi és más elhunyt magyar barátaim jelenlétében megtartatom a *Szekszárdi*
mise 1870-ben elmaradt bemutatóját a szekszárdi újvárosi templomban.

 - Hát ezt is el akarja venni tőlem? - jajdult fel Séner, megfélekezve önmagáról és a nagy mesternek kijáró tiszteletről. Ám tüstént el is szégyellte magát, és csüggedten horgasztotta le a fejét.

 Az abbé megbocsátóan mosolygott.

 - Ezt is?... Hát még mit? - kérdezte.

 - Bocsásson meg! - mondta Séner. - Elragadtattam magam. De a mise bemutatását magam is tervbe vettem, s ezért most teljesen váratlanul ért, hogy...

 - Téved, Séner úr, én nem azért jöttem, hogy megfosszam önt élete egyetlen nagy lehetőségétől. Épp ellenkezőleg. A kórust ön fogja vezényelni, én megleégszem az orqonaszólam eljátszásával.

[illegible]

 - Hogy én... önnel együtt... de hát hogyan? Hiszen még nem is léptem kapcsolatba a dalárdával. Nem is tudják már, ki vagyok. Nekem erre hónapok kellenek...

 - Többek között azért kezdtem a mulasztásaim pótlását önnel, hogy megkíméljem egy újabb csalódástól, melyet már aligha lenne módja kiheverni - mondta Liszt Ferenc, miközben felállt, és a pianínóhoz lépett.

Felnyitotta a fedelét, végigfuttatta ujjait a billentyűkön – és Séner már meg sem lepődött, hogy a pianínó mélyen zengő orgonahangon szólalt meg –, majd eljátszott néhány ütemet a *Szekszárdi mise* Credo-jából. Séner feszülten figyelt, várta a folytatást. Ám Liszt visszacsukta a fedelet, megfordult, és az izgatott és ámuldozó Sénerre vetette barátságos, komoly tekintetét. – Sajnos, meg kell önnek mondanom, Séner úr, hogy hiába próbálkozott volna. Ez a mai dalárda éppúgy alkalmatlan a művem megszólaltatására, mint az a hajdani volt. De ne féljen, a legkiválóbb szólistákról gondoskodtam az ön számára. És a kórus is bizonyított már egyszer – a jénai ősbemutatón, 1872-ben. Igaz, hogy valamennyi énekes már évek óta halott, de ez a mi esetünkben nem jelenthet akadályt. Nos, elhiszi már, hogy a javát akarom?

– Igen – válaszolta Séner –, és bármily furcsa ez még magam előtt is, már egy csöppet sem félek, csupán csodálkozom. Túl nagy megtiszteltetés ez a számomra, és tartok tőle, hogy nem tudok eleget tenni a nagy feladatnak.

– Dehogynem – legyintett Liszt, és visszaült a mécsese mellé. – Ön, aki oly sokat tudott kihozni azokból a borízű hangokból az Augusz-kúria előtt, most sem okoz majd csalódást. És ne feledje, hogy ezúttal valóban jó énekesekkel fog dolgozni.

– Éppen ezért félek, hogy szégyenben maradok – mondta Séner, de az abbé egy kézmozdulattal jelezte, hogy nem kíván többé kétségekről hallani.

– Figyeljen jól, Séner úr! A bemutatóra holnap éjfélkor kerül sor – ugye nem kell megmagyaráznom, miért ezt a kései időpontot választottam? –, addig ön kellő alaposággal áttanulmányozhatja a partitúrát, hiszen nem először van a kezében. Éjfél előtt néhány perccel legyen a templom bejáratánál, ott fogunk találkozni valamennyien. Remélem, nem riasztják el a különleges körülmények.

– Nem, nem – sietett a válasszal Séner, bár az abbé szavaira újból hatalmába kerítette a rettegés. „Ám végül is mindegy – gondolta aztán. – Akár lázálom ez az egész, akár valóság, előbb-utóbb úgymint be kell következnie... Én készen állok. Igen, tulajdonképpen már húsz éve, attól a naptól fogva, hogy kiköltöztem a préházamba, készen állok a halálra...”

– A meghalás sokkal kevésbé patetikus, mint azt még életünkben véljük, Séner úr. Ó, ha én ezt tudtam volna, amikor a *Tasso* és a *Les preludes* fogalmazványain dolgoztam! – mondta az abbé. – Bocsásson meg, hogy beleolvastam a gondolataiba, de számunkra a beszéd és a gondolat között

elenyésző a különbség. Sőt a suttogó beszédnél tisztábban halljuk az ordító gondolatokat.

Séner restelkedve szólalt meg:

 - Ha nem lehet titkom ön előtt, félek, túl sok tiszteletlen gondolatomról bír tudomásával.

– Tiszteletlen? – kérdezett vissza az abbé. – Nem, ön sohasem vesztette el a tisztelet érzését irántam. Viszont nagyon sokszor gyűlölt. Nemcsak a rekviemem megismerésekor, jóval korábban is. Például a házi muzsika után.

 - S ezt ön már akkor is tudta? - kérdezte Séner kétségbeesetten.

Liszt Ferenc nem felelt azonnal, mással volt elfoglalva. Mindkét kezét a mécses fölé emelte, és hosszan, ámulattal nézte áttetsző, vékony ujjait, melyek a verdeső mécszlángban hol megpirosodtak, hol elhalványodtak ismét, mintha az eleven vér próbálgatta volna megtölteni bennük a zsibbadt szöveteket. Nagy sokára ejtette le kezeit az asztal lapjára, és halkán válaszolt:

 - Nem, hogyan is tudhattam volna? Minderről csak az ideutazásom előtt szereztem tudomást az ön aktáiból, melyeket odafönt ez alkalomból a rendelkezésemre bocsátottak. De nem kell attól tartania, hogy akár a legparányibb haragot is érzem ön iránt. Épp ellenkezőleg! Kész vagyok megkövetni önt, amiért akkor, rögtön a Beethoven-kvartett meghallgatása után elmentem, nem dicsértem meg érdeme szerint az ön igazán kitűnő játékát, és nem érdeklődtem egyéb ambíciói iránt.

– De hát miért nem? – kérdezte felbátorodva Séner. – Ha most ilyen kitüntető figyelemben részesít, akkor miért nem volt kíváncsi rám?

[illegible]

megbocsátani Cosimának -, s ez akadályozott meg abban, hogy egy kisembernek - bocsásson meg a kifejezésért! - az adott körülmények között valóban rendkívüli teljesítményét méltányolni tudjam.

 - Kisember! - mondta keserűen Séner. - Köszönöm, hogy őszinte hozzám. Kisember és jelentéktelen zeneszerző - ezt még tegye hozzá!

 Liszt Ferenc engesztelő mozdulatot tett.

– Tudom, hogy ennek tudata mindig fájdalmas volt az ön számára, különösen attól fogva, hogy rádöbbsent a születésünk és származásunk körüli egyezésekre, de az ön emberi nagyságát éppen az bizonyítja, hogy végül is mindezen sikerült túltennie magát.

 Séner izgalomba jött, és most már teljesen gátlástalanul vágott Liszt szavába.

 - Abbé úr, ha már szóba hozta, kérem, mondja meg nekem: az én sorsom valóban csak a csekélyebb tehetségem miatt alakult másként, mint az öné? S nem azért, mert én mindenekelőtt magyar voltam?

[illegible][illegible]

 Séner érezte, hogy túl messzire merészkedett, de már nem tudta fékezni magát.

 Bocsásson meg az őszinteségemért - nem.
Különösnek vélheti, hogy ezt éppen én mondom önnek, aki magam is csak asszimiláns vagyok, de én legalább asszimiláns vagyok, míg Ön az sem. Ön minden nagylelkű cselekedete és a kultúránknak tett felbecsülhetetlen értékű szolgálatai ellenére is mindvégig idegen maradt ezen a földön, mert a sorsunkkal azonosulni sohasem tudott, és nem is akart. S ne higgye, hogy én ezért önt kárhoztatnám. Nagyon jól tudom – a magam keserves példájából is –, hogy az Ön zsenije csak külhonban bontakozhatott ki igazán – de önnek ezért cserébe németté, franciává kellett válnia, még mielőtt magyarra lett volna. Az Ön magyarságvállalása egy nemes és nagy lélek leereszkedése volt ama nemzethez, melynek földjén, de nem a fajtájából született (hiszen még a nyelvét sem sajátította el soha), s amelyet önmaga előtt igyekezett még barbárabbnak feltüntetni, mint amilyen valójában, hogy a romlatlan ősseregében s ennek önbe átszármazott cseppeiben hihiessen. Az Ön magyarsága nem volt más, mint romantikus pózok és patetikus gesztusok sorozata, melyeknek itt azért hódolt be mindenki, mert az önáltatásukat szolgáltatta. Az önáltatásukat, ahelyett, hogy a kívülről jött világosabb látó szemével a hibáinkra döbbentett volna rá bennünket. Igen, az Ön művészete a

magunk csalásának lett legfőbb érve, mert csak a felszín csillogását láttatta belőlünk, körülfonta hiúságunkat a rapszodiáival, melyekben a mi kis handabandázásaink heroikus színben tűnhettek fel, s részeg tántorgásaink nyalka diadalmenetként. Ó, bárcsak azok lettünk volna, aminek ön bennünket a világnak felmutatott!

De kedves barátom, ilyen szerelmes gyűlölettel csak tulajdon fajtájáról beszélhet az ember. S ugyanakkor asszimilánsnak vallja magát, s németsege emlékét a nevében is őrzi. Nem érez ön itt ellentmondást?

Liszt Ferenc láthatólag nem vette zokon Sényer János számonkérő szavait, s ez Sénert további kitárulkozásra bátorította.

[illegible]

 Séner fuldokolni kezdett a váratlanul rátörő köhögéstől, egész testét elöntötte a veríték, s ahogy a köhögésroham elmúlt, szédülés és gyengeség fogta el. Úgy érezte, többé egy szót sem tud kiejteni a száján, de az abbé várakozóan nézett rá – várta a folytatást.

[illegible]

Ugyanebben a pillanatban megcsikordult a kulcs a zárban, és a kabin ajtaja kitárult.

– Kísérjen fel a fedélzetre! – mondta Liszt Ferenc. – Sajnos, most el kell válnunk, mert oda, ahová én megyek, ön nem jöhet velem. De ne feledje, éjfélkor találkozni fogunk.

Az abbé elsőnek indult el az ingatag pallón, Sénert félresodorta a többi utas, így nem tudta követni. Tanácstalanul álldogált a hajókorlátnak támaszkodva, görcsösen szorongatta a *Szekszárdi mise* partitúráját, és tekintetével Liszt Ferenc magas, meghajlott alakját kereste a partra szállók között. Díszes, ódivatú hintó kanyarodott a hajóállomás elé, és Séner meglepetten ismerte fel benne az Augusz család régi hintóját, melyet az örökösök nem sokkal Antal báró halála után eladtak, és Séner János tudomása szerint jelenleg a Schönfeld család fészerében korhadozott, tyúkoknak szolgálva költési helyül. De ezen a hintón nem látszottak meg az eltelt évek... Kicsapódott az ajtaja, és a tizennyolc éve halott Augusz Antal ugrott ki belőle, és kitárt karokkal futott barátja, Liszt Ferenc elé. A két férfi összeölelkezett, majd élénk beszélgetés közepette felszálltak, és a báró intett a kocsisnak. A hintó meglódult, és egy szempillantás alatt eltűnt az ámuldozó Séner János szeme elől.

Séner János holttestét Baka Márton, az újvárosi templom sekrestyése találta meg augusztus 4-én reggel öt órakor, amikor kinyitotta a templomot. Séner az oltár és a padosorok közötti térségen hevert arca borulva, mintha imádkozás közben érte volna a halál. Körülötte, a kövön szétszóródva kottalapok fehérlettek. Amikor a törvényszéki orvos megérkezett, és megfordította a tetemet, a jelenlevők meglepetten kiáltottak fel: a szerencsétlenül járt férfi arcán az átszellemült boldogság kifejezése rögződött meg – immár örökre. A boncolás megállapította, hogy Séner halálát szívszélhűdés okozta, melynek bekövetkeztét heveny tüdőgyulladás is siettetett, amely néhány napon belül önmagában is a beteg halálához vezetett volna.

Hogyan tántorgott el a magas láz gyötörte férfi lakásától a távoli templomig, s hogyan jutott be a bezárt kapun, sohasem tudták kideríteni. Mint ahogy azt sem, miért vitte magával utolsó útjára azokat az elrongyolt kottalapokat: divatjamúlt nótaköltők profán szerzeményeit, melyekkel súlyosan megsértette az istentiszteletek céljáró szolgáló hely szentségét.

MEGJEGYZÉS: A novellában szereplő Palóczy Lipót szövegének nagyobb részét a valóban élt Palóczy Lipót Ezredéves

Kiállítási Kalauzából, valamint korabeli újságcikkekből, ünnepi beszédekből állítottam össze. (B. I.)

(A Baka István művei. Próza, dráma című kötetből.)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →